

Revista catòlico-monàrquica militant i numerada. 4.ª època

La Comarca Carlina

Déu = Pàtria = Rei = Furs

Olot

Portaveu de la quarta carlinada

Garrotxa

Juny de 1987

Preu: 100 ptes.

N.º 4

Exemplar n.º 0111

PARTE DEL ESTADO MAYOR CARLISTA

En el día de hoy, cautivo y desarmado el ejército Progre, han alcanzado las tropas carlistas sus últimos objetivos militares en la Comarca Carlina. No sólo por la fuerza de la razón, sino sobre todo por la razón de la fuerza, celebramos los triunfos carlistas por abrumadora mayoría en todos los municipios, exceptuando el reducto de Sales de Llierca y la plaza fortificada de Besalú, donde se ha hecho fuerte un grupúsculo de liberales, que ha traspasado el municipio al Ampurdán Federal.

La Cuarta Carlinada ha terminado.

Dado en el Hostal de la Corda a 10 de junio de 1987.

Firmado: El General A. G.

**PREGUEU A L'ALTÍSSIM
EN CARITAT
PER L'ESPERIT DE**

La Comarca Carlina

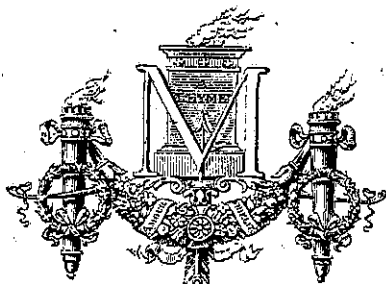

**Que s'hivernà en la legítima Pau del Senyor
fins a la propera carlinada,
havent rebut les adhesions inestellables pertinents
i la benedicció del Monarca Legítim A. G. Primer**

Els seus afectíssims: Rector Ferrer, Porfia, Mn. Marcinkus, Amics del Llit de la Lliberada Ferrarons, Deu Republicà, Ferrer Ferreny, F. Savalls, Arsenio M. Campos, La Circumferència Olotense, Ramon Cabrera, General A.G., La Comissió de Cultura, Mme. de Cabrinetti, A. G. i tots els partits, associacions, entitats, gremis, agrupacions, concilis i comunitats de propietaris carlines, us preguen que la tingueu present en les vostres oracions.

En donar-se el dol momentàniament per acomiadat, l'A. G. no convida particularment qualsevol altre A.G.

OLOT, juny de 1987

Funerària

«La Soledad»

Editorial de Societat

CARTA DEL PARE ANTONI GORRÍ

Aquesta carta se li envia per donar-li sort i esperança en la trista singladura que arrossega en aquesta vall de llàgrimes. L'original el va enviar el Pare Antoni Gorri de Colòmbia i ha donat trenta-set voltes al món. Li envia la sort. Rebrà aquesta sort als quatre dies següents de la rebuda d'aquesta missiva. Torni-la, això no és fantasia. La rebrà per correu. Envii cent còpies escrites a mà a les persones a qui consideri que ha de donar sort. No envii diners si no en té gaires, estalviï, estalviï per al dia de demà. Si en té, de diners, i vol enviar-ne uns quants, faci-ho passats quatre dies per tal de mantenir l'emoció de la cadena. De qualsevol manera la sort no té preu, ja que si en tingués a hores d'ara ja ho sabríem, i no ho sabem. Sobretot no guardi aquesta carta, només la pot tenir a les mans 96 hores i 37 minuts, temps més que suficient per fer-se fer per les minyones i els obrers més il·lustrats les cent còpies justes i necessàries.

Un oficial en actiu del cos de carrabiners de Bolívia, conegut per la seva benevolència amb els traficants de cocaïna, ha rebut 70.000 dòlars d'un remitent desconegut de Sicília. Abel Garrapinyada va rebre 63 milions de pessetes de mans del seu germà Antoni Gorrinet, però els va perdre a la Loto Rapid perquè la seva majordoma només va enviar una vintena de cartes. A Filipines, Abraham G. va perdre unes possessions heretades sis dies després d'haver rebut la carta i haver-se oblidat d'enviar les còpies als seus amics i associats; a més, els marxistes guanyaren les eleccions al seu districte i la seva dona l'abandonà quan s'enamorà de la donzella.

Si us plau, envieu cent còpies escrites a mà, amb bona lletra o amb majúscules, i espereu a veure què passa al cap de quatre dies. Tindreu una sorpresa, i això és veritat, encara que no cregueu en supersticions. Ah!, i li garantim que no estem en connivència amb el servei de Correus.

Prengui nota del fet següent: Gorrindes A. va rebre la cadena el 1963, va ordenar a la seva secretària que fes cent còpies i que les enviés. Uns dies més tard, i passant balanç de la seva empresa, descobrí que tenia un benefici de més de 200 milions. Abdul Gahr, mestre d'escola, va rebre la missiva i es va oblidar de fer que els seus alumnes la copiessin cent vegades, a les 97 hores el govern nacionalitzà l'ensenyança religiosa i es quedà sense feina. Més tard, i ja a l'atur, va escriure ell personalment les cartes i les va enviar, i uns dies més tard trobà feina a la brigada municipal. Allain Garrapé va rebre la missiva, no hi va creure, la va llençar i 52 anys més tard es va morir. Anthony Gorrinatchov llençà la carta al mar, set dies després contraia la SIDA i perdia la memòria.

No trenqui la cadena. Recordi no enviar diners si no en té gaires. Si us plau, no us negueu a fer les còpies... FUNCIONA!

A. G.

Editorial de Aviso

Sr. Director de «La Comarca Carlina»

Estic esparverat. M'he assabentat que el director de «La Comarca d'Olot» ha suplantat la meua personalitat i les curtes però genials col·laboracions que vostès han tingut la gentilesa de publicar. No sóc persona tímida, que si no fos per la cobertura gràfica de les sigles, no gosaria emprar les possibilitats que vostè ofereix al seu lector.

Ara em veig obligat a protestar enèrgicament que algú faci servir el MEU anagrama per a altres finalitats i amb excuses grolleres i de mal gust. Em resulta difícil, a partir d'ara, poder continuar emplenant de sentit, profunditat i dialèctica els meus pensaments. ¿I què és un pensament, una dita, una

curta reflexió, sense el suport de la paternitat expressada amb aquelles humils lletres A. G. amb què cloïa tots els meus escrits?

Em sento com si m'haguessin violat. ¿Quin dret tenia aquell home a fer-ho sense demanar permís? ¿Com m'atreviré a tornar a donar la cara per escriure una línia més després d'allò?

El món del Sr. Antonio Garrido no és el meu, ni ho són les seves expressions ni estil, ni la forma. Inclús un mal coneixedor del meu estil personalíssim s'adonarà que és un mal alumne, una caricatura del que jo faig.

No sabent si seré o no seré, us saludo.

A. G.

La Comarca Carlina

Editorial Exemplar

EL CARLISMO AVANZA. TEN CONFIANZA...

El Muy Honorable Conde de Barcelona, investido por la infalibilidad que caracteriza a los nominados por la divina gracia de Nos, A. G. Primero, el Legítimo, ya lo predijo en su día: Sois 6 Millones, no tres, ni cinco, ni siete: seis millones, son seis millones.

Seis millones de carlinos que, alegres y confiados, convergéis para defender el mensaje que predicaba Torras y Bages contra viento y progreso. Seis millones de carlinos que demostráis una y otra vez que es posible vencer a las oscuras fuerzas del maligno marxista, del demoníaco liberal y del oscurantista y hemofílico socialdemócrata con sus mismas armas, es decir, con las urnas de esta democracia inorgánica en una mano y en la otra el trabuco, sencillo y cargado.

Por la razón o por la fuerza, que son sinónimos para un bienpensante biennacido, habéis triunfado y arrasamos desde Salses a Guardamar y desde Batet al Coll dels Morts. Ciertamente es, que algunas pequeñas plazas fuertes aun se nos resisten, pero no será por mucho tiempo, ya que mecanismos tiene el señor para hacer inexcrutables los votos y si fuera o fuese necesario, disolver estos pequeños municipios como en su momento se hizo con la nefasta Corporación Metropolitana.

Desde nuestros aposentos en este modesto palacete y aun lloroso por la emoción, sólo Nos queda congratularnos y alegrarnos de que el pueblo sencillo y llano haya demostrado de una vez por todas, que la semilla que en su día plantaron sus ancestros carlinos, junto al sacrificio de Liberata, ha dado sus frutos y la joven pero permanente savia carlina que ayer iluminó a mis amados Savalls y Cabrera, hoy es la luz y guía de estos jóvenes carlinos convergentes que han sabido arrojarse a la sombra d'Unió, consiguiendo así una perfecta simbiosis entre la imagen populista y el aval bancario. A vosotros, mis cuadros medios, pequeños empresarios, botiguers y demás miembros de los colegios de profesiones liberales, sólo os pido que continuéis así, siguiendo el ejemplo del pueblo trabajador en su larga lucha por el advenimiento de la Legitimidad que encarno y que momentáneamente cedo a la Unión de Convergentes. Y qué deciros a vosotros, mis amados empresarios y banqueros, que no os hayamos dicho ya con anterioridad, tal vez recordaros que por primera vez en muchos años, se ha recuperado en este país carlino nuestro, el sentido vertical de las cosas. Gracias al pensamiento carlino y por medio de la Convergencia os halláis de nuevo encabezando la procesión de obreros operarios, cuadros, técnicos, capataces, tenderos (botigueros) y demás aspirantes a ser lo que vosotros sois y a aparentar y gastar lo que vosotros aparentáis i gastáis. El interclasismo triunfa.

No sed rácanos pues, cuando se os pida una modesta cuota-contribución para el triunfo de las fuerzas carlinas. Ya sabéis que mientras este estado de cosas se mantenga y que el pueblo llano y sencillo esté más preocupado por la instalación de un catalanoparlante en Estrasburgo que por el destino final de sus impuestos municipales, o que por el precio de sus horas extras, vosotros, seguiréis siendo vosotros, Nos, Nos, y ellos, aquellos que claman en el desierto.

Convergemos en lo fundamental y nos unimos en lo accesorio. El desierto es nuestro. El Carlismo avanza, ten confianza.

Nos, A. G. Primero

Editorial Captiva

CRÒNIQUES CAPTIVES

Ens pensàvem que aquest cronista madrileny i socialista havia abandonat la nostra terra. Deixem que parli, encara que no val la pena desmentir tot això que segueix:

«Resultan increíbles para un periodista los hechos que le han impedido la continuidad de mis crónicas. Durante unos días me sentí trasladado a una república bananera con policía paralela incluida. Una noche, al retirarme a mi hotel, un grupo de desconocidos me atacaron al grito de Dios, Patria y Rey. Qué cercanos me parecieron los gritos de Viva Cristo Rey, acompañados de golpes de cadenas.

Estuve apartado de la escritura durante un tiempo y mientras duran las investigaciones policiales continuo con mis escritos.

El panorama político de La Garrocha es diáfano y claro. Me dicen que es muy parecido al de otras comarcas rurales del interior de Cataluña.

El partido que manda es Convergencia. Practica una política —de alguna manera hay que llamarlo— de padrinaje total y absoluto. Desde la central, Barcelona, se designan a los jefes locales —los alcaldes— y éstos a su vez designan a sus equipos de gobierno.

En el caso de Olot Convergencia y Unió controla la ciudad y esto significa que los «consellers» autonómicos cuidan estos feudos con visitas, ayudas e inversiones. No se recata de ello Convergencia, sino que lo acepta y fomenta como la cosa más natural. Ya se sabe, se necesita algo, llamar o visitar al Conseller fulano o al director general zutano y la cosa se arregla sin ninguna dificultad.

Cuando llega época de elecciones primero se soluciona el problema del financiamiento por el sistema de recordar al enemigo común y los favores recibidos y recibibles llamando a la puerta de los empresarios locales. Las inauguraciones, publicaciones... de las realizaciones municipales del mandato que se acaba, es como meterse en un cine de barrio de los años cincuenta y visionar los gestos con las tijeras y las cintas de la Carmen de los Collares y su exbienamado esposo nuestro ex-caudillo. No hay ni impudicia ni vergüenza en el ritual, repetido, supongo con el convencimiento ingenuo de que esto es mío y por eso lo hago. La victoria de Convergencia y Unió se da por segurísima y en ciertos momentos se celebra ya por delante.

¿Y qué defienden o representan? Pues eso, la tierra, el país, su país, el de ellos, el de su propiedad.

De los demás partidos casi no vale la pena hablar. A.P. representa hasta el momento la derecha católica, apostólica y romana. Esquerra Republicana aspira a encontrar un sitio y un espacio bajo la mirada vigilante del nuevo secretario general, que se está reconstruyendo un castillo en las montañas de la Garrocha y con los nuevos cachorros llenos de ingenuidad que dan una cara de lo que ni ha sido ni es este partido histórico.

Al resto de la izquierda, PSC-PSOE, PSUC, PCC, no les ha quedado otro remedio que unirse en un frente común y aunque hayan realizado un programa sensato y atractivo y matan muchas horas en la campaña, no conseguirán desbancar a Convergencia.

Este es un país tradicionalista y uno, acostumbrado a otros aires, se marcha añorando aires culturalmente más puros aunque meteorológicamente más contaminados.

Queda un regusto agri dulce en el paladar del cerebro y del corazón. Siempre queda una esperanza aunque esta comarca no cambiará en cien años.

Lo Somatén

Mobles Planagumà

Disseny carlí. Distribució liberal.

VENDES I OFICINES: BOLÒS, 16 - TEL. 2614 70 - BISBE GUILLAMET, 4 OLOT

Editorial Carlina

AIXÒ S'HA ACABAT

Senyores i senyors, consellers i altres marginats:

Aquí estava escrit que s'acabés l'existència d'aquesta revista. Sabíem que la resurrecció del carlisme no era tal, sinó que només calia donar-li una mica de «Braili» perquè tornés a brillar. Això no té cura. Us varem demanar el vostre vot per a les opcions carlines. Teníem por que els anys de govern haguessin debilitat la força del carlisme convenientment disfressat de què gaudim a Olot. Però no. Els resultats electorals ho diuen clarament: continuem essent indestructibles.

La nostra manera de governar —personalista, paternalista, un dos per cent del pressupost a cultura, despreci absolut a la imaginació, manteniment d'estructures arcaiques i inoperants, endeutament sense fronteres per tal d'adquirir finques que s'hagin de restaurar per poder-les inaugurar en vigílies electorals...— agrada a la nostra societat que té por a la imaginació, agraeix les inauguracions encara que sigui d'obres inacabades, admira el líder radiant, prepotent, capaç de l'alcaldata i amb moltes probabilitats de deixar el càrrec quan menys ens ho esperem per accedir a més alts destins de la pàtria convergent, que no és exactament la catalana, viu il·lusinada pensant com penjaran calçotets als carrers només amb un dos per cent del pressupost, i és fidel a les seves pròpies entitats, que no utilitza però que li agrada saber que hi són per poder-les criticar. Així doncs, a tal ciutat, tal Ajuntament. Marxem tranquils. Això queda en bones mans. Els porrons carlins continuen presents en les taules d'Olot. I els liberals continuen sense aixecar cap, acollonits, amb les ganes de fer cadellar gossos en llocs inèdits.

Quatre Comarques Carlines han estat suficients. Sabíem que el carlisme més dissimulat no resistiria la prova, i no ho ha fet. La gloriosa resposta a la nostra inquietud ens ha vingut des de la revista de més tiratge a la província —milers i milers de lectors— i ens ha tranquil·litat de seguida. Continuem vius!

No renunciem a una cinquena resurrecció. No ens quedarem tancats a la tomba si el cornetí de l'alba ens crida a noves lluites i conteses. I tornariem si en qualsevol moment perillés la nostra continuïtat a l'Alcaldia, encara que el nostre retorn només fos com a càstig expiatori de tot un poble que hauria preferit la revolució a la quieta tranquil·litat de l'ordre, ballant sardanes i tallant cintes inaugurals. Darrera nostre, el desert!

Calia que el poble tornés a vibrar amb un carlisme autèntic, sense embuts, i el punt més fort de la convergència de la nostra doctrina és claríssim: la fidel ciutat d'Olot, que ha aguantat impàvida un segle de males carreteres, l'expoliació del tren, impostos com si fos una ciutat amb serveis normals, un Institut ruïnós només d'inaugurar-lo i que, ara, cansada de tants de mals, es venja com només ho podia fer un carlí: embrutant de merda els liberals de Besalú.

Endavant; gràcies per haver convergit amb els vostres vots!

Nosaltres farem més i, a més, farem vacances.

A. G.

EL CARLISME AVANÇA
No et confiïs, i reserva
taula al restaurant.

Els Caçadors
Pollancre, s/n. (Urb. Bonavista)

Editorial Setmanal

ESTEU EN BONES MANS

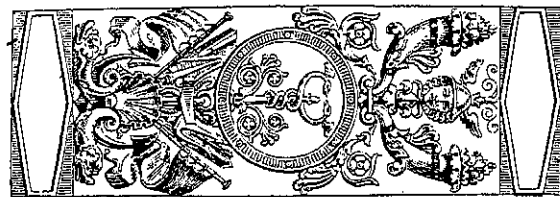
Fa quatre números, sortíem al carrer perquè creïem que la nostra presència era ineludible per tal de salvaguardar els eterns valors que creïem perduts per a sempre.

Aquestes quatre vegades de reflexió col·lectiva, del que creïem incursió de la nostra partida en territori enemic, ens han produït la incommensurable sorpresa de constatar que ens podem retirar a la segona línia, a la reraguarda. Això sí, sempre a punt d'agafar les armes a la més petita indicació de feblesa i desviacionisme.

Ho reconeixem: Catalunya és carlina! Visca la Religió, els Furs, la Pàtria i la Legítima Monarquia. Mirem on mirem, veiem la boina vermella com aura que il·lumina i dignifica els patricis catalans. Mirem i veiem, sota el tern impecable o l'arruga més bella, el trabuc carregat i a punt de disparar.

Estimat lector i patriota: Hem de reconèixer que venim d'un altre temps i una altra època, i que ens ha cosat entendre que tota aquesta societat que a primer cop d'ull sembla tan liberal (perdoneu aquesta paraula) i tan moderna, en realitat manté l'amor a la terra, les diferències socials tal com cal, la submissió de la dona, del nen i dels obrers.

Ha estat ara, en arribar les eleccions, quan Convergència ha demostrat el que és. Quina tranquil·litat! Quin descans! S'ha vist qui mana de veritat, l'elegància i el dret tradicional «prima inagurationis» (el tradicional i respectable dret de pernada adaptat). S'ha vist la col·laboració forta i poderosa de tots els cabdills industrials i comercials al crit d'«eleccions!»; la servitud i l'esperit de sacrifici de la nostra encomiable, incommensurable, incomparable companya i mestra de les mestres «La Comarca d'Olot», que situa les coses al seu lloc, i diu al pa, pa, i al vi, vi.

Hem vist la magnífica tàctica dels cromos que regala CiU per tenir contenta la plebs. Hem conegut i apreciat la forma de manar com un cabdill de l'Alcalde sense deixar-se impressionar per les sol·licituds, pressions, escrits dels caps calents, i sempre disposat a fer cas de tots aquells qui l'abonen.

Lectors fidels, com a últim missatge us agraïm que hàgiu votat Convergència i Unió, elegint la seva llista de prohoms. Ara només cal que aquests no renunciïn i pactin un govern compartit. L'antic Ajuntament d'aquests darrers quatre anys serà només una ombra de l'estil del nou Ajuntament.

A. G.

Editorial de Publicitat

ORACIÓ A PORFIA

Porfia gloriosa, tu que m'ho aclareixes tot, que il·lumines tots els camins perquè jo aconsegueixi el meu ideal, i que em dones el to diví per perdonar i oblidar els meus deutes i inclús els meus deutors, i que fas que en aquests temps voraginosos encara tinguem crèdit allà on descansan els justos ingressos. Mercès per la seva misericòrdia.

(La persona ha de psalmodiar aquest prec tretze dies seguits sense demanar res. Després dels tretze dies serà concedit el crèdit per més insolent que se sigui).

A.G.

La Comarca Carlina

Editorial d' Economia i Finances

IMPOSICIÓ FISCAL I SOBIRANIA

Els demòcrates, demagogs i populistes ens volen fer creure que qui paga, mana. Segons aquest absurd punt de vista, el poble, que és qui ho acaba pagant tot, seria amo i senyor, és a dir, detentaria la sobirania pel sol fet de pagar. Res més lluny de la realitat i de l'estat natural de les coses!

El poder temporal es distribueix d'una manera jeràrquica dins de la societat. Dalt de tot de l'escala hi ha el Monarca legítim, que detenta tot el poder per la Gràcia de Déu i l'exercita cobrant impostos. Els nobles i senyors naturals reben per delegació una part del poder i també l'exerciten cobrant impostos.

El poder espiritual, que emana directament de Déu, es distribueix també jeràrquicament des del Papa fins al darrer frare llec. El poder espiritual també s'exercita cobrant impostos o el seu equivalent: delmes, captes, col·lectes i pèrdua dels saldos dels impositors del Banc Ambrosià. Monsenyor Paul Marcinkus no ha comès cap delictes, sinó que ha exercitat un poder sobirà en xuclar uns diners que venien del poble.

No té cap relleu la torna que el poble obtingui pel pagament dels impostos. A la societat feudal o als suburbis de Xicago, el poble que paga manté la fugissera il·lusió que a canvi rep protecció. Mentida! El poder sobirà no està obligat a tornar res, cosa que implicaria una limitació del seu exercici absolut. Ans al contrari, l'exercici del poder sobirà sol produir-se de maneres paral·leles com el dret de cuixa o l'obligació per part del poble d'anar a Missa o de consumir els productes que li manen.

Una manifestació d'exercici del poder amb formes paral·leles que surt a tots els llibres, es dona avui dia en una de les societats més carlines del món. Al Japó, que té un Monarca legítim i una colla de samurais que organitzen la producció d'una manera exemplar, els obrers no poden abandonar el lloc de treball en tota la seva vida. Hi ha una ficció de salaris alts, que són ràpidament reduïts gràcies als impostos, al preu dels aliments i al preu dels habitatges. De manera que les coses es mantenen en el seu estat natural i els diners van a parar als qui detenten el poder: el Mikado legítim i els senyors naturals, propietaris dels camps d'arròs i dels solars edificats i sense edificar. El Japó funciona.

Les societats occidentals, no gens o poc monàrquiques, no han pogut ni podran superar mai les fondes arrels carlines que les mantenen vives. Cultiven la ficció de la sobirania popular, contradicció que genera greus conflictes quan el poble, amb reaccions emotives i contra natura, vol exercitar-la. Manifestacions, vagues i terrorisme són les conseqüències d'apartar-se del camí tradicional. En alguna rara ocasió, el poble es pensa que ha assolit alguna conquesta que hom qualifica de fita històrica, però en realitat no es produeix cap canvi perquè el poble continua sense tenir cap poder. Vegem el cas de tres fites de les més importants: el sufragi universal, la seguretat social i l'alliberament de la dona.

El sufragi universal només ha servit per a crear una nova classe de senyors naturals. Els funcionaris dels partits polítics es guanyen la vida cobrant quotes (=impostos) dels militants i convencent el poble perquè els voti cada quatre anys i, en l'entremig, calli. Hi ha molt poca diferència entre votar pels mateixos senyors cada quatre

anys o tenir els mateixos senyors sempre, sense haver-se de molestar a votar-los mai.

La seguretat social és el sistema més eficaç de recaptació d'impostos que ha inventat un poder per autofinçar-se i perpetuar-se. La ficció de la prestació de serveis mèdics i de pensions devaluades permet la seva continuada supervivència i potenciació. Amb aquest admirable invent (només desvirtuat perquè serveix un poder que no és el del Monarca legítim ni el dels seus nobles), una part molt important dels salaris de cada país va a les caixes de la seguretat social sense que, a canvi, hom n'obtingui res d'important, excepte el dret de protestar. Aquest sistema genial de recaptació farà que la seguretat social sigui el reducte que oferirà més resistència a la restauració de l'estat natural de les coses.

De l'alliberament de la dona no sé ni per què en parlo en aquest article. Es tracta d'un concepte teòric-semàntic que no s'ha dut ni es durà mai a la pràctica. Com a tal concepte és insuficient i poc atractiu perquè es formi una gran estructura de poder i de recaptació d'impostos. Els petits grupúsculs d'il·luminades, que es pensen que se n'han sortit, no s'adonen que les seves quotes només serveixen per a finançar el poder de les seves dirigents i perquè es posin algunes llibreries per a dones i altres parides. No és veritat que, si els homes parissin, l'avortament seria un sacrament.

Cal que quedi ben clar que la sobirania popular és només una fal·làcia que permet que els impostos siguin drets dels seus destinataris naturals, és a dir, el Monarca legítim i els nobles. A canvi dels impostos pagats al Monarca, sobirà absolut per la Gràcia de Déu, el poble no n'obté res, però els impostos són baixos perquè en viuen pocs. A canvi dels impostos pagats en un règim de suposada sobirania popular, el poble tampoc no n'obté res, però els impostos són molt elevats perquè són molts els qui en viuen.

Sigui de qui sigui la sobirania, no és veritat que qui paga, mana. Qui mana no paga mai. Qui mana, cobra.

A. G.

LA MILLOR SALA DE
SUBHASTES
CARLINES

c/. Sant Ferriol - OLOT

XEMENEIES

XEMENEIES
ORTIZ

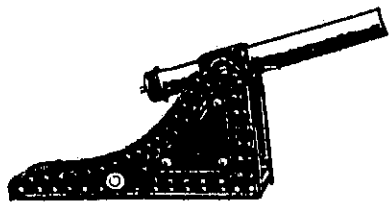

CONSTRUÏDES AMB PEDRA DE
BASALT IDEALS PER ASSEURE'S
AL REDÓS I CELEBRAR LES
VICTÒRIES CARLINES.

Canteres, tallers i exposició: Castellfolit de la Roca,
tel. 29 40 57

BARBERÍ, S.A.

BARBERÍ, S.A.

Extens assortiment en
campanes i canons.

Des de l'any 1700 al servei
de l'Església i de l'Exèrcit.

Fontanella, 26 - Tel. 26 03 81 - OLOT

COMERCIAL STYLART, S.A.
ARTESANIA RELIGIOSA

BISBE GUILLAMET, 6 - TELF. (972) 26 11 90 - OLOT (GIRONA)

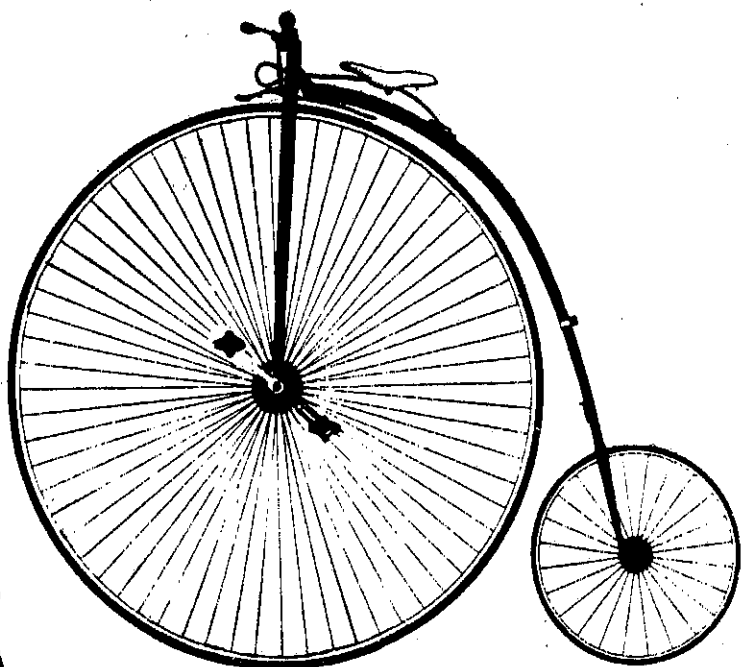
CARLINS, LIBERALS
ESCOLTEU

Ràdio Olot

LA RÀDIO MÉS NEUTRAL
DE LA GARROTXA

F.M. 98.1 Mh.

ESTER SALA

- ANTIGUITATS.
- CURIOSITATS.
- ARMES.
- COL·LECCIONISME.

Bellaire, 1 - Tel. 26 74 17 - OLOT

Millor poema
místico-religiós
guanyador de la Viola
d'Or dels Jocs
Florals Carlins.

GOIGS

en llahor del prohom é Batlle de la Molt Gran é Molt
Lleyal Ciutat d'Olot, l'honorable Misser Pera Macias é Arau.

Puig que sou ciutadá honrat
é de seny clar, nits é dias
siau lo nostre advocat
é batlle, Pera Macias.

Per vostre benignitat
é patriotichs afany,
hem vist en dos ó tres anys
transformarse la ciutat.
Qui l'ha vista en temps passat
diu al vorer tals quantias
Siau lo nostre advocat
é batlle, Pera Macias.

Per vós recobraren vida
l'esplay, l'Hospici é la ciencia.
Heu seguit ab tota myda
los dictats de Convergència.
Heu deyxat del tot sentat
que encar hi ha categorias.
Siau lo nostre advocat
é batlle, Pera Macias.

Quan rebéreu l'amenaça
per lo del abocador
féreu gala de gran traça
demostrant no tenir por.
Us salbareu del Jutxat
ab quatre zalamerias.
Siau lo nostre advocat
é batlle, Pera Macias.

Teniu molts plans en la ment:
Teatre, Cassés, Hospici...
I allotjar l'Ajuntament
en un molt bell edifici...
Davant tal dibersitat
feu poques economies.
Siau lo nostre advocat
é batlle, Pera Macias.

Los carrers y tortugadas
no és que siguin vers desastres.
Cal que siguin arranjades.
Igual que el carrer dels Sastres.
Demanem seguretat.
Caminar ab garantias.
Siau lo nostre advocat
é batlle, Pera Macias.

Los Premis Ciutat d'Olot
els haveu ben transformat.
Heu endressat dins d'un pot
allò per *Misión* creat.
Los heu oficialitzat
i heu llimat antipaties.
Siau lo nostre advocat
é batlle, Pera Macias.

La ciutat ha dat naixença
als pobles de son entorn;
la mare, als fills no llenssa
en que li causin trastorn.
És la Mancomunitat
sinònim d'escombraries.
Siau lo nostre advocat
é batlle, Pera Macias.

Grans beneficis dureu
a la nostra població,
encara que pongueu peu
a més d'una alteració.
Vostra sagrada equitat
ens ofereix garantias.
Siau lo nostre advocat
é batlle, Pera Macias.

L'Art, la Indústria, lo Comers
Lo Patriotisme y la Història,
cantan en prosa y en vers
la vostra llahor y glòria,
eterna farán memoria
del jorn en que foreu nat
y puig sou Ciutadá honrat
exent de forats y estrias
Siau lo nostre advocat
é batlle, Pera Macias.

L'Arxiver del Fluvia

EL RENAIXEMENT DE L'ARQUITECTURA CARLINA

La disbauxa dels costums que d'un temps ençà està degenerant la societat nostra, té en el camp de l'art una mostra palpable del fenomen. Gràcies a Déu, però, hi ha una modalitat, l'arquitectura, que sembla recuperar l'esperit carlí que els garrotxins, i sobretot els olotins, hem de defensar a qualsevol preu. Em refereixo que gràcies a una de les poques encertades actituds de l'Excm. Ajuntament, el Passeig de Barcelona i el Passeig del Bisbe Guillaumet tindran un «look» decent. D'una banda, el grup d'habitatges de la vora del Passeig de Barcelona assoleix la magnificència que ha de tenir qualsevol construcció carlina. Seran pisets funcionals amb sortides discretes, tal com el costum que semblava perdut exigeix. D'altra banda, al popular Firalet, la ubicació de l'edifici de l'Ajuntament al també funcional edifici de Can Joanetes, completa el panorama esperançador, del qual ens podem sentir satisfets. Ara bé, una flor no fa estiu. En el cor de tots els benpensants de la comarca hi haurà sempre clavada una espina fins que no s'arrangin les torres de la Gran Guerra que tenim mig enrunades a Sant Francesc, a Montolivet i Biseroques. És una llàstima el seu estat de deixadesa. I pensar que amb quatre calerots l'Ajuntament podria embellir-les i —qui sap— convertir-les en centre d'atracció turística. Entre les moltes idees que habitualment ens arriben n'hi ha un parell que mereixen un comentari especial. Una seria la de convertir les torres en petits museus costumaris. Fins i tot la forma circular de la construcció convidava que al seu interior s'hi ballin sardanes. Una altra idea, aquesta molt més ambiciosa i cara —tot s'ha de dir— s'inspira en obres parelles que solen fer els nord-americans. Es tractaria de col·locar, pedra a pedra, les quatre torres esmentades i posar-les en un lloc centric de la vila d'Olot. A nosaltres se'ns ocorre que davant de Can Masllorens o al semicercle que forma el grup d'habitatges nous del Passeig de Barcelona seria perfecte. M'agradaria que la persona o l'equip de persones que porten les rendes de la vila s'adonin de les possibilitats que ofereix la idea que els aportem. Sembla tan lògica, raonable i rendible, que una negativa s'hauria d'interpretar com una animadversió contra les nostres sagrades tradicions en el camp de la construcció.

A. G.

Editorial d' Esports Carlins BOTIFARRA

Al Capità General D. Arsenio Martínez Campos li va agradar de seguida la Garrotxa. Aquella tarda magnífica del 26 de març de 1875 va sortir d'Olot passejant amb en Deu Republicà. Passaren xerrotejant amicalment a través de les línies carlines i s'adreçaren a l'Hostal de la Corda.

«Paréceme mismamente estar flotando, mientras deambulo por estos andurriales entre estos futuros electores con boina colorada», comentà, satisfet, D. Arsenio.

En Deu Republicà, tornat pragmàtic a força d'anys, li advertí: «Lo que le pasa a Vucencia es que siente este airecillo que hoy llega del Ampurdán. Pero vaya con cuenta, que los esperones y el florete no se le enganchen con las bardizas».

El general, lleugerament picat, decidí mostrar els seus coneixements lingüístics: «Je ne suis pas si naïf, mon ami. Traverser les lignes carlines, ça coûte des sous et des onces».

«Hosti, tu!», blasfemà en Deu, tal com solia fer. «¿Voleu dir, Mestre, que heu comprat la pau i per això us sentiu alleugerit de les vostres unces?».

«Qui tinga ulls, que veja; i qui tinga orelles, que oïxa», replicà, críptic, el militar, que havia après el valencià a Sagunt llegint la Bíblia, mentre esperava l'arribada d'Alfons XII.

Enfront de l'Hostal, un esquadró d'húsars presentà armes i un escamot de trabucaires disparà salves. El General Francesc Savalls sortí a la porta a rebre'ls. Tots es quedaren immòbils per uns moments mentre en Vayreda immortalitzava l'escena.

Però la calma durà poc: En Savalls havia reconegut en Deu i, en record dels seus temps al Vaticà, l'insultava en italià: «Porco maledetto cativo...». En Deu es va quedar blanc com un paper de Can Carlets. La pau tan ben comprada perillava. Però llavors el General Huguet, que era un home de seny i havia demostrat la seva paciència aguantant en Savalls tota la guerra, va salvar la situació: «No hi ha res que no es pugui arreglar al voltant d'una taula».

«Siempre que esté bien provista de chorizos», va ficar-hi cullerada l'inefable D. Arsenio. «Estu lu saràs tu», va saltar en Savalls, però ni Déu ni en Deu no el van entendre i menys encara els altres, que havien entrat corrents a l'Hostal amb una gana ferotge i ja s'entaulaven. Veient que es quedaven sols, en Savalls i en Deu varen abandonar la teatralitat, entraren també i prengueren lloc a taula amb en Martínez Campos i l'Huguet. Aquest es veié en l'avinentsa d'aclarir: «Aquí de chorizos nada: ¡Butifarra!».

«Recony! Aquí vull veure si són millors els carlins o els liberals», saltà entusiasmat en Savalls, que era un jugador de cartes temible; «m'hi jugo la boina que l'Huguet i jo us pelem!».

«Lamento no tener boina que oponerle, pero con gusto le ganaría la suya y la colocaría sobre mi cabeza», respongué, ara sí que amb molta traça, el liberal.

«Doncs que s'hi jugui el capot», va proposar en Deu. I en Martínez Campos no es va veure amb cor de refusar.

«Sea pues y tengamos la fiesta en paz». L'hostaler va encendre espelmes i llums d'oli, perquè ja fosquejava, i dugué un joc de cartes.

Botifarra fa més goig
que el xoriço, que és molt roig.

Es triarien qui donava i li va tocar a D. Arsenio, que en realitat no tenia ni idea del joc a què jugaven; però tenia temperament de jugador de mus. Li tocava fer trumfo o botifarra o delegar. Llavors en Savalls es va mostrar com el genial estratega que era.

«Després de tanto desir xurissu, a que no sabe desir butifarra!».

«Butifarrá!», exclamà, empenyat, l'altre.

«Control!», va saltar l'Huguet com un llampec.

«Si un carlí contra, en Deu recontra, llamp de Déu!», intervingué en Deu, blasfemant.

«Sant Vicenç!», cridà en Savalls. Era el senyal. Els húsars i els trabucaires, bufant ensem, provocaren un corrent d'aire que va apagar espelmes i llums, deixant l'hostal a les fosques.

«Ya le decía a Vucencia que hoy bufaba mucha rispa», aclarí conceptes en Deu, que seia d'esquena als bufaires i no s'havia adonat de l'hàbil maniobra militar carlina.

«Tanqueu les finestres i enceneu els llums», bramà en Savalls, mentre canviava les cartes dels jugadors.

La partida que es va jugar a continuació va passar a la història carlina amb el nom de «Victòria de l'Hostal de la Corda». Els liberals, que són els qui varen escriure els llibres, han parlat d'un pacte. Mentida. La botifarra no és com el truc, en què hi ha pactes i condicions. A la botifarra els carlins hi juguem per guanyar. A l'Hostal de la Corda hi hagué molt poca cosa a dir. Perdre un Sant Vicenç havent fet botifarra representa 576 punts si no es fa ni una base. I el General Martínez Campos i en Deu Republicà no en varen fer ni una. El General Savalls es va quedar el capot de l'alfonsí.

Des del 26 de març de 1875, quan una parella no fa ni una base, es diu que li han fet un capot.

Al Campionat del Món de botifarra que cada any se celebra a la capital de la Garrotxa, no té res d'estrany que sigui prohibit fer Sant Vicenç quan els altres fan botifarra. Les derrotes per 576 punts cal reservar-les per als liberals, i al Campionat del Món tots som carlins.

A. G.

Absolutament bona

España

Esteban España, S.A. Olot
El Rei Legítim de la Botifarra